Onagy Zoltán

Menelaosz, a főhülye napja

Hajnali séta 01/09

Az euripidészi projekt

Korán ébred. Mintha indulna a Csatárkába a megbeszéltek szerint. Csatárka csenget a fejben. Csatárka a vekker. Valójában este se tudta, hogyan legyen, mint csinálja, a vállalkozó fehér Mercedesesét a biztonság kedvéért mondta le, ha a kényelem billentené az indulás felé a mérleget, ne tudja megtenni – kényelmes, fűtött ülés, csendes, szótlan út, ahogyan mindig – a kényelem és a bonyodalommentes érkezés segít dönteni, ha a biztos jóba indul.

Fogalma nincs, mit akarna Barbarától túl azon, amit kap, mi hiányzik, mit adhatna még. Amit adhat, minden megvan. Ami hiányzik, belőle maradt ki. És mert ezt kimérte grammra, nincsenek megfelelő válaszai se pró, se kontra. Azért kel ilyen korán, hogy reggel, tiszta fejjel legyen módja, agya dönteni.

Olvassa az éjszakában véglegesített elköszönő levelet. Semmire nem ad választ. Lényegében a kérdéseket is megkerüli. Klasszikus kifaroló levél, korszakos bokaszinttel. A nullaszintű motiváltságot kerüli, a jó válasz lehetőségét is kerüli, jó válasz nincs, nem lehet. Tőről metszett Euripidészi projekt.

Egyiptom, sokkal a trójai háború kitörése után. A görögök régen lerombolták Trójáját. Szép Helené is a tájban. Róla biztosan tudjuk, soha nem készült Trójába, soha nem járt Trójában, soha nem volt hűtlen Menelaoszhoz, nem szökött meg a szépséges Parisszal, mert Trója nem létezik, Helenének nemigen kell Menelaosz, az egész komplett szopatás. Az istenek csinálnak hülyét Menelaoszból is, Pariszból is, ködből formált képmását lengetik az égben mindkettejük előtt, az ifjú Parisz ezt a röhejes, bár profi módon szexelő ködképet cipeli magával Trójába, a ködképért gyilkolják egymást tíz éven át görögök és trójaiak a világtörténelem addigi legvéresebb háborújában. Helenéről pedig azt se tudni, létezik-e. Éldegél-e szűzi ártatlanságban, száraz cölibátusban.

Menelaosz, az idióta, jön, levág mindent mentében, lerombolja Trójáját, végigmészárolja az utat, mindenki kap a pofájára, aki szembe jön, lerugdossa a fedélzetről az érkező, felajánlkozó szüzeket és félszüzeket, kivágja szimbolice a főárbócot is, mire megtalálja Helenét. Most aztán tiszta lap. Fehér, rajzolható mező. A keserves bolyongás és véres csaták után. Erre jön az istenek következő szemét trükkje, nem engedik megérkezni. De legalább hajón, a szalonban ott hever az ő Helenéje, akire

minden ellenére rátalált Trója romjai közt, megbocsátotta hűtlenségét, egyetlen vágya, hogy nyugodtan éljenek és dolgozzanak. Csak azt a meghatározó apróságot nem tudja Menelaosz, az idióta, Helené ködkép, nincs, soha nem volt, soha nem lesz az övé. Ködképpel nehéz ágyba bújni.

*

Eddig jut a reggelben az ember. Mindenki hülye. Menelaosz a főhülye.

Esik a jég az égből. Ragyog odakint minden, ónos esőből és közvilágításból, ezek közös, az egekig csillogó együtteséből áll az egyre bizonytalanabb hajnali idő. Mi van akkor, ha az izgalmas ragyogás isteni jel, mi szerint a kockázatokat vállalni kell, s az ablakból látható utcarész azért öltözött fénybe, mert Salamon király farka ragyog a legendákból. Kocsi viszont nincs. Még elérheti az ötórás buszt, a hatost, a hetest. Enter. Hirtelen felindulásból elküldi a levelet. Ha nincsenek is megfelelő közelítések, kiderül, ketten mire mennek. Majd lesznek, ha eddig nem voltak megfelelő közelítések. Létezik-e, létezhetnek-e polarizáltabb, ugyanakkor követhetőbb közelítések. Amit egyedül old meg, nincs megoldva. Ha van megoldás, találjanak rá ketten. Legyen Barbara válaszaiban jó kérdés, jusson hely a jó válaszoknak.

Helené, Parisszal a szájában, tesz, amit akar. Amúgy is tesz, amit akar. Hol itt, hol ott szökken egy ölbe, Helené egy ilyen, ködképen nincs mit számonkérni. Ködképnek minden megbocsáttatik. Ha nem most, nem itt, akkor egy következő, a romlás virágairól mesélő euripidészi drámában. A ködképek drámáról drámára vándorolnak.

Hatkor a nagyfiú

– Apa! – szól a telefonba hatkor a kisebbik nagyfia, – beszéltél a bátyámmal?

– Nem volt mód, csak egyetlen mondatot, beugrott, felkapta a pénzt, rohant, a barátja, aki lehozta, sietett, késésben voltak.

– Kár.

– Hát bizony kár.

– Tehát nem tudtad megbeszélni vele, hogy nem kábszer, nem pia, nem szerencsejáték, nem hülyeség.

– Hát mi van még? Az ember annyit költsön, ameddig a takarója ér, el nem tudok képzelni semmit, ami miatt erőn felül ennyit költök.

– Erőltesd meg a fantáziád, apa. Beteg a nője, akivel együtt harmadik éve. Orvosról orvosra, intézetről intézetre járnak, olyan gyógyszert szed, amire nincs tb, amit a németektől hozat a gyógyszertár.

– Rohadt élet.

– Hát az. Rohadt élet.

– De miért nem tudok erről? A tudást, információt össze kell rakni, megkeresni a legjobb megoldást.

– Miért, szerinted lehet veled tárgyalni? Úgy hiszed, ha kettőnk közül valakinek baja van, hozzád fordul elsőként? Nem akarok csalódást okozni, de nem. Most lerakom, majd beszélünk. Szia.

És lerakja. A köszönést se várja meg.

Remek, dől hátra az ember. Hát ez kurva jó. Egy szempillantás alatt megbánja, hogy elküldte a levelet Barbarának. Ennek az ügynek, ha ugyan nem késő, utána kell járnia. Nem tűr halasztást. Azt is, hogy miért rekesztik őt ki a családi problémákból, miért nem tud mindenről. Nézi a jeget a juharon, az autókon, a madáretetőn. Minden csontja fáj. Nem utazhat el. Kötelezettségei vannak. És egyébként is, minden csontja fáj.

Két óra

„Itt vagyok!" – írja B.

„Hol itt?"

„A Mártában. Beköltöztem, kipakoltam, szobába rendeltem a vacsorát."

Az ember erre, vagy valami hasonló üzenetre vár reggel hattól, a kisebbik nagyfia telefonja óta. Nem hitte, hogy Barbara elszánja magát, megteszi a hatvan kilométert a Várasig, hogy lejön Csatárkából a jégen. Főként ilyen hülye, szétesős levél után. A kíváncsi, kielégítetlen, határait feszegető írónő láthatóan erősebb a testben, mint a nő büszkesége. Egyik lenyomja a másikat.

Az ember a faliórára néz. Fél kettő múlt.

„Kettőre fent vagyok."